

L'entrenador Clemente, artífex del triúmf espanyolista.

EL R.C.D. ESPANYOL, FINALISTA DE LA COPA DE LA UEFA DE FUTBOL

Barcelona, periquita

En un dramàtic partit de 180 minuts, l'Espanyol aconseguí superar les semifinals de la Copa de la UEFA. La primera final europea de l'Espanyol l'espera. El dia 4 a Barcelona, el 18 a Leverkusen.

Toni Mollà

Només un mag acostumat a oficiar en nits màgiques i un desvergonyit entrenador ho podien fer possible.

Pichi Alonso, la fina rateria de l'ariet d'estil, havia oficiat també com a màxim goleador aquella nit a Can Barça quan calgué remuntar tres gols dels nòrdics del Goteborg. No li pesà haver estat un etern suplent de luxe de la banqueta de Terry Venables. Saltà a l'estadi i féu tots els gols escaients. Plantà el Barcelona en la final de la Copa d'Europa. Ara, mestre director de dos extrems de luxe, Valverde i Losada, ha estat l'artífex de la nit més periquita del segle.

Xabier Clemente, per la seua banda, hi aportà l'agressivitat del futbol d'estil britànic de passada llarga i rematada seca, com també la fatxenderia dels més ortodoxos biscaïns, aquells que al xampany li diuen «aigua de Bilbao».

No hi calgué res més: convençuts que podien parlar de tu als flamencs de Bruges, els jugadors catalans van encarrilar l'eliminàtoria ben aviat. El mag Pichi inaugurà la cerimònia amb una deixada perfecta a boca de canó, i Orejuela, com qui es llança a la piscina, introduí l'esfèrica fins a fer tremolar la xarxa verge. Losada, de bellíssima rematada de cap, igualà l'eliminàtoria i convertí a la fe blanc-i-blava fins els més acarnissats culés de bufanda i gorra. L'Espanyol, amb un

altre gol més, podia jugar una final de Copa d'Europa, la final de la Copa de la UEFA.

Durant la mitja hora que durà la pròrroga, des de Perpinyà fins a Alacant, tret de les zones d'ombra de TV3, tothom es va sentir català-espanyolista. Ja no importava que l'Espanyol hagués estat el refugi dels franquistes catalunyesos, ni l'equip de moda de la funesta dècada dels 40. El Barcelona-més-que-un-club també té vestits del mateix color i més de tres vegades se'ns ha exigut negar les evidències. En qualsevol cas, un negre a la porteria, un estudiant de filologia catalana en el lateral esquerre de la defensa i un *abertzale* en

la banqueta són prou aval de porga penitent.

Només a un minut del final, el mestre de Benicarló, Pichi Alonso, es decidí a traure'ns el cor del puny. Soler havia apurat la jugada fins a les últimes i disparà a trencar. La pilota, que de vegades també juga, s'esmunyí, còmplice, entre les mans del porter flamenc, Van de Vall. Pichi, atent, oportú, només hagué de posar-hi la bota. Era el 3 a 0 i el passaport a la primera final europea de la història de l'Espanyol. Com un tap d'escumosa botella de cava, Sarrià rebotà en un sol glop: el miracle s'havia fet realitat. El màxim guardó, només reservat per als elegits, és ja a tocar de mans: a cent vuitanta minuts de joc.

Serà el 4 de maig a Sarrià i el 18 del mateix mes a Alemanya. El Bayer Leverkusen, botxí del Barcelona encara no fa dos mesos, en serà el contrincant. Clemente ja no té por a res. Si plantà cara al Milà, Inter, Borussia i Bruges, els de Leverkusen no poden ser menys. Ha arribat al més alt. La copa, tot anant bé, l'omplirà de l'aigua del seu poble i la passejarà en gavarra per la ria bilbaïna.

L'Espanyol, malgrat els catalanodependents més simbòlics, representarà la Catalunya més actual. Com sempre que hi ha finals i llotges plenes, Jordi Pujol i Pasqual Maragall seran a la vora dels protagonistes. I cas de ser campió, tothom s'oblidarà que els seguidors més acèrrims de l'Espanyol ho són també del Madrid.

Pot ser una gran festa: des d'ara mateix fins el dia 4 en primera convocatòria. Barcelona, *periquita*, més que mai. □

PRODUCTES TÒXICS PROP D'UN POU D'AIGUA POTABLE

Atemptat ecològic a l'Estany de Cullera

La fàbrica de mobles «Plegables Grau, S. L.», instal·lada a Favara, ha encetat la polèmica en comprovar-se que vessa productes tòxics altament perillosos a una sèquia que desemboca a l'Estany de Cullera.

Joan Llorens

Els resultats d'una anàlisi practificada per experts de l'Ajuntament de Cullera demostren que els residus que la fàbrica de mobles de Favara,

«Plegables Grau, S. L.», vessa a una sèquia que travessa part dels termes municipals d'ambdues poblacions ribenques, contenen productes altament contaminants, com ara cianur, sosa càustica i àcid nítric, que actuen con-

**CENTRE MUNICIPAL
DE CULTURA
D'ALCOI**

Exposicions
de pintura

**HERNANDEZ I PIJOAN
FRANCESC BORDAS**

* * *

Concerts

**QUARTET DE TROMBONS
«AITANA»**

13 de maig

FLORES CHAVIANO

—guitarra—
18 de maig

* * *

Teatre

«POSSIQUETEVEVE»

de Juli Cantó
6 de maig

«LAS DAMAS DEL JUEVES»

de L. Bellon
amb
María Asquerino
Lola Cardona
Gemma Cuervo
26 de maig

tra l'ecosistema de la zona de marjal coneguda com l'Estany.

Fa poc s'observà una alarmant mortaldat de peixos a l'Estany. La cosa que va portar les autoritats sanitàries de Cullera a actuar-hi de manera immediata. El que només era un indici es va convertir en una prova evident tan aviat com es van conèixer els resultats de la primera anàlisi. El problema ha adquirit encara majors proporcions perquè els productes tò-

prova que s'ha comès delictes —diu—, pot haver-hi penes d'un a tres mesos i fins i tot a sis anys de presó per al responsable, a banda d'una sanció econòmica».

Una empresa conflictiva

«Plegables Grau, S. L.» és una empresa conflictiva que ha tingut diversos enfrontaments amb distintes autoritats municipals. Fa uns anys els propietaris van intentar d'ubicar a Ta-

Fa poc s'observà una alarmant mortaldat de peixos a l'Estany.

xics es vessen prop del pou que abasteix d'aigua potable la ciutat. Per aquesta raó la Corporació Local presentà la corresponent denúncia davant del Jutjat Comarcal de Sueca, tot informant alhora la Conselleria de Sanitat i Consum, com també la Confederació Hidrogràfica del Xúquer —organisme que ha advertit l'empresa de les accions que es poden prendre al respecte— i també el delegat del govern al País Valencià i el defensor del poble.

El jutge que instrueix el cas, Luis Francisco de Jorge, ha manifestat a EL TEMPS que «efectivament, s'ha obert a aquest jutjat un expedient per determinar si les causes que concorren poden ser constitutives de delictes». Ara mateix el procés està en fase probatòria i s'ha procedit al recull de tota mena de declaracions i investigacions per aclarir els fets. «Estem esperant els resultats de les proves que hem enviat a l'Institut de Toxicologia de Madrid i d'ací a poc s'emetrà un dictamen que s'ha encarregat als tècnics del mateix jutjat», ha declarat el lletrat, a qui hem preguntat per les conseqüències penals que la llei contempla per a aquest tipus de delictes. «Si verdaderament es

vernes de la Vallidigna la nau que ara hi ha a Favara. L'alcalde d'aquella localitat va exigir, però, que es complira la normativa en vigor i es construïra una depuradora perquè no hi haguera cap risc de contaminació. A més, l'Ajuntament de Tavernes va reclamar a l'empresa una sèrie de deutes en concepte d'impostos municipals. Després de mútues acusacions que s'escamparen pertot arreu i de les poques simpaties que desperta el propietari de la fàbrica entre la població i també entre l'empresariat local, optà per instal·lar la fàbrica a Favara, on posseeix una finca de grans dimensions que havia estat propietat de Martínez Colomer (Marcol). L'alcalde socialista de Favara li ha concedit totes les facilitats a canvi de llocs de treball, tot i que no es compleixen certes formalitats administratives per al funcionament d'aquesta fàbrica.

Tanmateix, hi ha preocupació per part del col·lectiu dels treballadors, els representants dels quals han manifestat que, al problema dels vessaments tòxics s'afegeix «els enfrontaments que anima el mateix propietari, qui no respecta normes legals ni demandes laborals». □